

ת"פ 63654/06/15 - מדינת ישראל נגד עלי זועבי, ח'אלד זועבי, אחמד זועבי, יוסף דאניאל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 63654-06-15 מדינת ישראל נ' זועבי ואח'
בפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עלי זועבי

2. ח'אלד זועבי

3. אחמד זועבי

4. יוסף דאניאל

הנאשמים 1, 3 ו 4 - באמצעות באי כוחם
עו"ד עלאא סלימאן ועו"ד אברהם סופר
הנאשם 2 - באמצעות בא כוחו עו"ד ראפי
מסאלחה

הכרעת דין

על פי הוראת ס' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אני מורה על זיכוי הנאשמים 1, 3 ו 4.

כללי

כנגד הנאשמים הוגש, בתאריך 30.6.15, כתב אישום המייחס להם עבירות אלימות ומתייחס לאירוע שהתרחש, על פי הנטען, בתאריך 14.10.13.

ארבעת הנאשמים הינם תושבי נצרת. הנאשמים 1 עד 3 הינם אחים; והנאשם 4 הינו פועל שעבד עמם. הארבעה עבדו בתקפה הרלוונטית בבניית קירות גבס ותקרות אקוסטיות במתחם מת"מ בחיפה במבנה של חברת "אינטל". מבחינה פורמאלית עבדו הנאשמים, כך נטען לפחות, בחברה בבעלות הנאשם 1. האחרון (או החברה שבבעלותו) היה קבלן משנה של קבלן אחר בשם אלדד. העבודה כללה את בניית והשלמת חלליו הפנימיים של המבנה - בניית חללי משנה, בניית קירות גבס, תקרות, עבודות חשמל שונות וכו' (ר' תצלומי זירת האירוע ת/21).

בתאריך 14.10.13 בשעות הבוקר שהה באתר העבודה לעיל, במקביל לנאשמים ולעובדים אחרים, ה' א' ר' (להלן: **המתלונן**). המתלונן הינו תושב ירושלים והיה ראש צוות עובדים, תושב ירושלים אף הם, שעסקו בעבודות "שפכטל".

נקדים את המאוחר ונציין, כי מהראיות עלה שיום טרם האירוע, התבקש המתלונן על ידי אלדד לעיל (מי שהעסיק הן את הנאשם 1 וצוותו; והן את המתלונן וצוותו) להביא לאתר עובדים מירושלים שיעסקו בתחום עבודות הגבס - תחום בו עסקו הנאשמים באופן בלעדי. לשיטת הנאשם 1, שכאמור לעיל היה האחראי על כלל הנאשמים, הבאת עובדים נוספים בתחום עבודות הגבס נועדה להביא לידי כך שלא ישולמו להם כספים המגיעים להם. נטען בהקשר זה (ואקדים ואציין כי הטענות לעיל לא התבררו עד תום ונועדו רק כדי להבהיר את הרקע לעימות שיתואר להלן), כי הנאשמים עמדו לסיים את העבודה באתר והבאת פועלים "מן החוץ" נועדה רק כדי "לנשל" את הנאשמים מתשלום סכום כספי ניכר שאלדד חב להם.

נחזור לנטען בכתב האישום - נטען, כי על הרקע לעיל (וכן על רקע הגעתו בפועל של עובד מירושלים בתחום הגבס), התגלע ויכוח בין הנאשם 1 לבין המתלונן, במהלכו איים הנאשם 1 על המתלונן בכך שהרים לעברו בתנועת איום מספריים גדולים מפח. בנוסף, קרא הנאשם 1 לאחיו (הנאשמים 2 ו 3), ואז הנאשם 2 התקרב למתלונן והיכה אותו בעוצמה בעינו השמאלית באמצעות חפץ. המתלונן נפל ארצה והנאשמים 1 עד 3 היכו אותו באגרופים ובעטו בו בכל גופו ובצלעותיו - מעשים שגרמו למתלונן שבר ברצפת ארובת עין שמאל, שבר בעצמות האף וכן כאבים בחזה. עוד נטען, כי לאחר שהמתלונן התרומם, ניגש אליו הנאשם 4, לפת את צווארו בזרועו בתנועת חניקה ואמר לו שיתר הנאשמים (הנאשמים 1-3) הינם מהכפר שלו "ומי שיגע בהם, ישטוף את הדם שלו בדם".

על בסיס העובדות הנטענות לעיל, הואשמו הנאשמים 1-3 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי ס' 335+333(א)+(1)+(2)+ס' 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**); וכן בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי ס' 382+380(א)+ס' 29 לחוק; הנאשם 4 הואשם בעבירת של תקיפה "סתם", לפי ס' 379 לחוק; והנאשמים 1 ו 4 הואשמו בעבירת איומים, לפי ס' 192 לחוק.

ראיות המאשימה - כללי

כפי שיובהר להלן, חרף נוכחות עדים לא מעטים באירוע, נחקרו - כעדים לאירוע - רק 4 הנאשמים והמתלונן בלבד. יתר העדים לאירוע, שהיו ברובם תושבי מזרח ירושלים שעבדו בצוותו של המתלונן, "נחקרו" טלפונית בלבד ומשום אי התייצבותם לחקירה, לא נגבו גרסאותיהם. עוד הובאו ראיות כי בזירה נכחו שני עובדים שעבדו עם הנאשמים וגם אלה, מסיבות שלא הובהרו עד תום, לא נחקרו. מחדל זה של המאשימה לא אפשר לקבל תמונה מלאה אודות שהתרחש ואתייחס לכך בהמשך. נתונים אלה הביאו לידי כך שלמעשה, עד התביעה העיקרי (והיחיד) מטעם המאשימה לאירוע עצמו, היה המתלונן בלבד.

גרסאות המתלונן

האירוע התרחש, כאמור לעיל, בתאריך 14.10.13. מעדות המתלונן (הלה החל להעיד בתאריך 24.1.16) עלה, כי

חודשים ספורים טרם עדותו נכרת הסכם סולחה בינו לבין הנאשמים. מדובר בהסכם שהגם שלא נחתם על ידי כל הנאשמים והגם שחלקם טענו כי הוא נעשה "מעל ראשיהם" וללא הסכמתם המפורשת (אך בהסכמת בני משפחתם), הביא לסולחה בין הצדדים וכן הביא לתשלום סכום של 40,000 ₪ כפיצוי למתלון.

בתחילת עדות המתלון (ולא בכדי ציינתי את הסכם הסולחה ותשלום הפיצויים) מסר המתלון כי אינו זוכר מי היה זה שהיכה אותו בפניו - מכה שגרמה לשבר בארובת עינו. הדבר הוביל להגדרתו כ"עד עוין" והגשת הודעותיו במשטרה (ת/61-ת/63). יחד עם זאת - וזה הדבר החשוב - המשך עדותו של המתלון לא היתה כלל וכלל עוינת. נהפוך הוא, התרשמתי כי המתלון - חרף הפתיחה המגומגמת משהו של עדותו הראשית, מסר גרסה מלאה ככל שניתן, ולו מנקודת מבטו. העד לא ניסה להסתיר דבר וחרף הסכם הסולחה שנחתם סמוך לעדותו, לא ניכר שהוא מנסה "לסייע" לנאשמים. משכך, הודעות העד לעיל שנגבו ממנו במהלך חקירתו, לא ישמשו אותנו, כבמקרה רגיל של "עד עוין", כבסיס העובדתי לקביעת הממצאים, שכן עיקר גרסתו הובאה בעדותו בבית המשפט. ההודעות שנגבו מהמתלון עת נחקר במשטרה ישמשו לבחינת אמינות ומהימנות גרסתו.

נסקור אם כן בקצרה את ההתרחשויות לאחר האירוע וכן את גרסאותיו של המתלון, כפי שבאו לידי ביטוי בהודעותיו במשטרה - הן בהודעות שנגבו ממנו (ת/61 עד ת/63) והן במסגרת העימותים שנערכו לו עם כל אחד מהנאשמים.

ממכלול הראיות עלה, כי לאחר האירוע האלים הוזעקו לאתר אנשי הביטחון של חברת אינטל (ר' עדויות אלון כהן ואריאל לוינגר) שהזעיקו למקום את המשטרה (ר' דו"ח הפעולה ת/53). באותו שלב "הופרדו הכוחות", העבודה באתר הופסקה, כלל העובדים רוכזו בנפרד ולאחר טיפול רפואי ראשוני הצביע המתלון לשוטר שהגיע למקום על 4 הנאשמים והם עוכבו לחקירה (ר' דו"ח הפעולה ת/54). המתלון נלקח למרפאת אינטל, למקום הוזעק צוות מד"א אך משום סירובו של המתלון להתפנות (ר' דו"ח מד"א ת/55) עזב צוות מד"א את המקום (ר' בנדון עדותו של אנטון קרוגר ממד"א). אותו צוות מד"א חזר כעבור מספר שעות לפנות את המתלון לבית החולים - והפעם מתחנת משטרת טירת הכרמל - לשם נלקח המתלון מזירת האירוע (ר' דו"ח מד"א ת/56).

בהודעתו הראשונה של המתלון (ת/61 מהשעה 11:36 ביום האירוע) הוא מסר כי התבקש על ידי מעסיקו (אלדד לעיל) להביא למקום עובדים מירושלים (עיר מגוריו) בתחום תקורות אקוסטיות - תחום עבודתם של הנאשמים. הדבר הוביל לידי כך שהנאשמים טענו כלפיו שהוא עושה "קומבינות" עם בעל הבית. בהמשך, תיאר המתלון כי הנאשם 1 **"נתן מכה עם הראש שלו בראש שלי"** (שם, שורה 5) וכן קרא לאחיו ואז: **"כולם קפצו ונתנו לי מכות ואני נפלתי לרצפה, נתנו לי בעיטות, אגרופים, בכל הגוף"** (שם, שורה 6, סימני הפיסוק לעיל ולהלן אינם במקור - י.ל.). המתלון הבהיר, כי מי שהיכה בו היו הנאשמים 1-3, וכלל לא הזכיר את הנאשם 4 בהודעה זו הגם שציין כי אנשים אחרים "הפרידו" בינו לבין הנאשמים.

באותו יום בשעה 20:37, לאחר שחרורו של המתלון מבית החולים, נגבתה הודעה נוספת מהמתלון ובה מסר פירוט רחב יותר של האירוע. וכך באו הדברים לידי ביטוי:

"עלי זועבי (הנאשם 1 - י.ל.) החזיק ביד שלו מספרי פח והרים את המספרים ורצה לתקוף אותי עם המספרים. ואני אמרתי לו: 'מה, אותה רוצה להרביץ לי? אז תרביץ', ואז הוא קרא לאחים שלו ובא אח שלו בשם חאלד זועבי (הנאשם 2 - י.ל.) וביד שלו היה מספרי פח או סכין יפני, לא ראיתי בדיוק אבל היה ביד שלו משהו. ונתן לי מכה בפנים בעין שלי שמאל. . ואחר כך נפלתי על הרצפה והגיע גם אחמד זועבי (נאשם 3 - י.ל.) ונתן לי מכה עם הרגל שלו בצלעות בצד ימין של הגוף שלי. וגם יוסף - הפועל שלהם (הנאשם 4 - י.ל.), חנק אותי בצוואר ואחר כך (כשהם ראו שאני על הרצפה הם התפזרו והלכו בקומה. . " (שם, שורות 6-12).

בתאריך 16.10.13 נערכו עימותים בין המתלון לבין 4 הנאשמים ובסיומם נגבתה מהמתלון הודעה שלישית ואחרונה בה נשאל "מי הפועלים שלך שהיו אתך בשטח ביום האירוע וראו את מה שקרה?" (ת/63, שורה 11). המתלון נקב בתשובה בשמותיהם של 7 עובדים, תושבי ירושלים, שהוא, לדבריו, "הביא".

במסגרת העימותים עם הנאשמים, עלו הנתונים הבאים:

במסגרת העימות עם הנאשם 1 (הדיסק ת/28, תמלול ת/29), מסר המתלון כי הוא (המתלון) עבר ליד הנאשם 1, אז התרעם בפניו הנאשם 1 כי הוא (המתלון) עושה "קומבינות" מאחורי הגב בכך שהביא פועלים מירושלים שיחליפו את הנאשמים. המתלון הכחיש כי עשה "קומבינות" והנאשם 1, בתגובה, אמר לו: "יאללה, לך לך" - היינו, דיבר אליו באופן מזלזל והורה לו להמשיך בדרכו. בתגובה, תיאר המתלון כי הבהיר לנאשם 1 שאין בכוונתו ללכת לשום מקום. בהמשך, הניף הנאשם 1 באוויר לעבר המתלון מספרי פח שהחזיק בידו בתנועה מאיימת; והמתלון התקרב עם ראשו אל פרצופו של הנאשם 1, וכדבריו: "בא על הפנים שלי ככה בפנים, אז אמרתי לו משהו מרים, תן לי מכה בראש, הנה אני עומד מולך, שמתי את האף שלי באף שלו, שמתי. . ". בעקבות כך, קרא הנאשם 1 לשני אחיו. השניים הגיעו ואז הנאשם 2, שהחזיק דבר בידו (שלא ראה מהו בדיוק) נתן לו מכה בעינו, המתלון נפל ואז קיבל מכות ובעיטות בעודו שוכב. המתלון מסר, כי בשלב זה לא הבחין מי היכה בו.

הנאשם 1 אישר, במסגרת העימות לעיל, ולו במשתמע, את תחילת האירוע (חילופי הדברים), אך ציין כי המתלון הוא זה שנקט באלימות כלפיו בכך שאחז במותנו (של הנאשם 1) וכן דחף אותו. הנאשם 1 הכחיש כי איים על המתלון בעזרת מספריו הגם שאישר שהוא מחזיק במספרי פח כחלק מערכת העבודה שלו התלויה בחגורת העבודה שלמותו.

במסגרת העימות עם הנאשם 2, מסר המתלון תיאור זהה לעיל (העימות נערך בהמשך לעימות עם נאשם 1 ונמצא על אותו דיסק/תמלול), קרי, המתלון מסר כי הנאשם 2 היכה אותו בפניו וכך מסר בהקשר זה: "(הנאשם 2) בא ונתן לי בעין שלי, לא יודע מה היה ביד שלו. . היה ביד שלו משהו, ונתן לי ונרדמתי (הכוונה - נפלתי - י.ל.) על הרצפה. .".

הנאשם 2 הכחיש, במסגרת העימות, את האמור לעיל וטען כי הגיע לזירה לאחר שההמולה החלה וכאשר הפועלים של המתלון כבר היו לידו.

במסגרת העימות עם הנאשם 3 (הדיסק ת/31, התמלול ת/32), אישר המתלון בתחילת העימות כי לא הבחין במעשיו של הנאשם 3 (ר' לדוגמה, עמ' 2, שורה 18 לתמלול); ובתגובה התרעם הנאשם 3 על שנעצר על בסיס דבריו לעיל של המתלון. בשלב זה, שינה המתלון את גרסתו וטען כי הנאשם 3 נתן לו בעיטה בצלעות (שם, שורה 35).

במסגרת העימות עם הנאשם 4 (הדיסק ת/24, תמלול ת/25) מסר הנאשם כי לאחר ששלושת האחרים (הנאשמים 1-3) הרביצו לו, הגיע הנאשם 4 תפס אותו בצוואר ואיים עליו שאם (המתלון) ייגע בנאשמים שהינם מהכפר שלו (של הנאשם 4) המתלון יישטף בדם. הנאשם 4 הכחיש את האמור לעיל.

נמשיך בשלב זה ונפנה להמשך עדותו של המתלון בפניי.

כאמור לעיל, צייתי כי בתחילת עדותו "שכח" המתלון את זהות מי שהיכה בו, אך הוספתי וצינתי כי בהמשך עדותו ציין באופן מלא, לשיטתו, את שהתרחש. עיקר גרסתו תאמה את שמסר במסגרת חקירותיו במשטרה ונסקרה בהרחבה לעיל. במילים אחרות, המתלון ציין כי הנאשם 2 היה זה שהיכה בו בפניו וגרם לו לחבלה בעינו. המתלון מסר כי לפי עוצמת המכה שקיבל "אולי" היה לנאשם 2 חפץ בידו (עמ' 17, שורות 12-13) וכן ציין כי "אולי" קיבל "רק" מכת אגרוף במובן זה שהחפץ שגרם לו לשבר בארובת הין היה החלק החיצוני של אצבע הנאשם 2 (עמ' 42, שורה 12). המתלון אף אישר כי לאחר שהופל על ידי הנאשם 2, הוא הוכה על ידי מספר אנשים אך אינו יכול לציין מי היכה בו משום שעיניו היו סגורות (ר' לדוגמה, עמ' 17, שורות 1-2; עמ' 42, שורות 30-31). זאת ועוד, המתלון מסר כי בעת שהוכה הוא שמע לא רק את קולותיהם של הנאשמים 1 עד 3, אלא קולות של פועלים נוספים (עמ' 44, שורה 14) והדבר התיישב עם גרסאות חלק מהנאשמים, שידונו להלן, כי לזירה הגיעו פועלים נוספים.

נתון שצוין בעדותו של המתלון אך לא הוזכר בחקירותיו במשטרה, נגע לנאשם 4. בעוד שמגרסאותיו עת נחקר במשטרה ניתן היה להבין כי הגעת הנאשם 4 לזירה היתה באופן מידי לאחר שהוא הוכה (לדבריו) על ידי הנאשמים 1 עד 3, הרי שבעת עדותו הראשית שונתה גרסתו והמתלון מסר כי לאחר שהוכה ונפל, הוא קם וברח לחדר סמוך - ורק אז הגיע הנאשם 4, חנק אותו בצווארו ואיים עליו. כך, מסר המתלון כי: "**יוסף** (הנאשם 4 - י.ל.) **היה מאחורי כשאני ברחתי לחדר. יוסף תפס אותי בצוואר**" (עמ' 16, שורות 30-31). עוד מסר המתלון, כי בעת שהנאשם 4 אחז בצווארו, באותו חדר, עמדו לידם הפועלים שהגיעו עם המתלון מירושלים ואף הפרידו ביניהם (עמ' 26, שורות 1-2). אפנה בהקשר זה לתצלומים ת/21 (1) ו (2) - מהם עולה כי המתלון נמצא שוכב בחדר שהינו ליד החלל שבו הותקף.

גרסאות הנאשמים

עיקר גרסאות הנאשמים הובאו לעיל, עת סקרתי את העימותים שנערכו בינם לבין המתלון -

הנאשם 1 טען, כי לאחר שהחלו חילופי דברים בינו לבין המתלון אחז המתלון במותנו והוא רק הרחיקו מעליו (ר' לדוגמה הודעתו מתאריך 16.10.13, ת/9);

הנאשם 2 אישר שחש למקום האירוע על רקע הצעקות אך הוסיף כי כאשר הגיע היה המתלון שרוע על הרצפה מוקף באחרים (ר' לדוגמה דבריו במסגרת הודעתו מתאריך 14.10.13, ת/3, שורות 28-30);

גם הנאשם 3 מסר כי הגיע לזירת האירוע כאשר כבר נכחו שם אנשים רבים והוא עזר בהפרדת הכוחות (ר' לדוגמה הודעתו מתאריך 14.10.13, ת/5, שורות 4-5);

זו היתה גם גרסתו של הנאשם 4 (ר' הודעתו מתאריך 14.10.13, ת/7).

בעת עדותם בבית המשפט, חזרו הנאשמים על גרסאותיהם לעיל, הגם שהרחיבו אודות הרקע לאירוע.

כך, מסר הנאשם 1 כי טרם האירוע הוא הבחין בקבלן לעבודות גבס שהובא מירושלים על ידי המתלון ולכן הוא (הנאשם 1) שוחח עם אותו קבלן ושכנע אותו שלא לקבל את העבודה - הן משום שהיקף העבודה שנוטר לביצוע היה שולי והן משום שהסביר לאותו קבלן שמטרת הבאתו לאתר היא "לנשל" את הנאשם 1 ויתר עובדיו מהמגיע להם (לטענת הנאשם 1, באם היה נכנס במקומם קבלן אחר אלדד שהוזכר לעיל היה "מושך" את התשלום עד אין קץ). לכן, לשיטת הנאשם 1, שוכנע אותו קבלן שלא לקחת את העבודה וסמוך לאחר מכן הגיע המתלון כעוס על הנאשם 1 ואז המשיכו הדברים כפי שתואר לעיל. הנאשם 1 הוסיף, כי בעקבות התלהטות הרוחות הגיעו פועלים משני ה"מחנות" - הן שאר הנאשמים וייתכן גם שני פועלים נוספים שעבדו עמם, והן פועלים שעבדו עם המתלון. אותם פועלים, משני המחנות, עסקו ב"הפרדת כוחות". כאשר התבקש הנאשם 1 להתייחס לחבלותיו של המתלון, השיב: **"שמעתי מאחד הפועלים שלו שהוא רצה להרביץ לכולם ונפל פעם, פעמיים, ככה שמעתי"** (עמ' 99, שורה 11). הנאשם 1 ציין, כי נאלץ להסכים לסולחה וכן נאלץ ללכת על כורחו לטקס הסולחה וכן נאלץ להעביר למתלון, יחד עם שאר הנאשמים, את הסכום של 40,000 ₪ וזאת על רקע ה"לחץ" של ועדת הסולחה ובני משפחתו.

גם הנאשם 2 מסר כי הבחין, עובר לאירוע, באדם מירושלים (וזאת על פי מבטאו) שחיפש את המתלון. כעבור זמן, שמע הנאשם 2 צעקות וכשהתקרב למוקד האירוע הבחין בכ 20 אנשים וכן הבחין במתלון שכוב על הארץ. הנאשם הוסיף, כי הוא עצמו לא נגע במתלון וכן מסר גרסה מיתממת בעליל לפיה הוא אינו יודע באם הסכום אותו חב אלדד לנאשם 1 (ושהיה ברקע האירוע), בסך של כ 270,000 ₪, כבר שולם לנאשם 1 (בעלי החברה), הגם שחלפו להן כשנתיים וחצי מאז (.). הנאשם 2 טען, כי הוא עצמו לא שילם דבר למתלון במסגרת הסכם הסולחה והגם ששמו רשום בהסכם, הוא אינו חתום עליו, הוא לא נטל חלק במפגש הסולחה וכן לא שילם מכיסו דבר.

הנאשם 3 מסר, כי עובר לאירוע הוא עבד על סולם באולם ולשמע הצעקות ששמע, הוא התקרב למוקד הרעש והבחין במתלון וכן באחיו - הנאשם 1. לדבריו: **"רציתי להבין מה קורה פה, הזזתי אחד מהשני (את עלי ואת הייתאם) ולקחתי את עלי (הנאשם 1 - י.ל.) איתי הצידה. החברים שלו (של הייתאם) צעקו ולקחו את הייתאם כדי להירגע."** (עמ' 103, שורות 1-3). הנאשם 3 הוסיף וציין, כי הפועלים שעבדו עם המתלון לקחו אותו לחדר ואז: **"היה צעקות חבל על הזמן. ורעש היה כאילו משהו... כאילו היה מרביץ במשהו. היה רעש אדיר מהחדר."** (שם, שורות 1-4). בחקירתו הנגדית, התקשה הנאשם 3 להסביר מדוע לא מסר אודות ה"רעש מהחדר" במסגרת

חקירתו במשטרה. הנאשם אישר כי היה חלק מאלו ששילמו פיצויים למתלונן הגם שהוא "בוכה" על כך (עמ' 107, שורה 23).

הנאשם 4 מסר, כי הגיע לזירת האירוע כאשר במקום כבר נאספו אנשים רבים והמתלונן היה שרוע על הרצפה וכן נראתה חבלה בעינו (עמ' 114, שורות 8-10). הנאשם הוסיף, כי בשלב זה המתלונן קם והחל לדחוף אנשים ולכן הנאשם 3 תפס את המתלונן (עמ' 115 שורה 1) ולאחר מכן הגיעו פועלים נוספים (עמ' 121, שורות 8-9). הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן באיזשהו אופן. הנאשם הכחיש כי שילם סכום כלשהו מתוך הפיצויים שהועברו לידי המתלונן.

העדים שלא נחקרו ולא הובאו לעדות

מהראיות שהובאו לעיל עלה באופן ברור כי זירת האירוע לא היתה "סטריילית"; ובמלים אחרות, לא היה מדובר במצב בו מחד, נצבו להם 4 הנאשמים; ומנגד עמד לו המתלונן בדד. עלה באופן ברור, כי בקומה בה התרחש האירוע ובמרחק שאינו משמעותי (בתחילת האירוע) עבדו אותה עת כ 6-7 עובדים מצוות העובדים של המתלונן. עוד עלה, כי שני פועלים נוספים מצוות העבודה של הנאשם 1 (פאדי וקאנג'ו) אף הם נכחו בזירה. זאת ועוד, מהראיות (ובכלל זאת מדברי המתלונן) עלה עם תחילת המריבה (שתחילתה היתה בצעקות הדדיות בין הנאשם 1 למתלונן) התקרב ולו חלק מאותם עובדים ל"מקור הסכסוך".

החוקר האחראי על החקירה חקר את המתלונן בנדון וקיבל פרטים חלקיים אודותיהם. המאשימה הגישה ראיות המעידות על ניסיונות שונים לאיתור אותם עובדים ואף אודות שיחות טלפון שקיים החוקר עם חלק מאותם עובדים. הפרטים כללו לרוב שמות (חלקיים או מלאים) וכן מספרי טלפון. ואולם, ניסיונות אלה (חרף "הבטחות" המתלונן בסיוע בהבאת אותם עדים לחקירה), העלו חרס (ור' בנדון מזכרי החוקר ת/34 עד ת/42). כשנחקר החוקר, הוא מסר כי נעשו מאמצים מצדו להעשיר את פרטי אותם עובדים באמצעות מערכות המידע של המשטרה, אך פרט לשמות חלקיים של העובדים ומספרי טלפון - הוא לא הצליח לקבל את פרטיהם המלאים, לא הצליח בהבאתם לחקירה והפנה לחוסר שיתוף הפעולה מצדם.

אבהיר, כי המאשימה (ואין בכוונתי להפריד בין היחידה החוקרת למאשימה) לא עשתה די בניסיונות איתורם וגביית גרסאותיהם של כלל (ולפחות חלק) מהנוכחים לאירוע, מלבד הנאשמים והמתלונן. הוכח (ואפנה בנדון לעדויות אנשי הביטחון של אינטל) כי כלל העובדים היו כאלה שפרטיהם המלאים היו מצויים אצל מחלקת הביטחון של אינטל. לכל עובד הוצא כרטיס עובד והיה ברור מתי בדיוק כל עובד נכנס ויצא את הבניין הרלוונטי בו התרחש האירוע. כך, גם לא היתה בעיה לבדוק איזה עובד שייך לאיזה "מחנה" (של הנאשמים או של המתלונן), קל וחומר כשבידי המאשימה היו פרטים חלקיים של אותם עובדים. לא ברור מדוע לא נעשה ניסיון לזמן את אותם עדים (ולכל הפחות עדים פוטנציאליים) בדרכים שהיו פחות "וולונטאריות" מהניסיונות שנעשו. מדובר באזרחי ישראל שהינם (כך עולה על פני הדברים) תושבי מזרח ירושלים ברובם. ברור שנתון זה אינו יכול להצדיק - חרף המרחק מתחנת טירת הכרמל - את הוויתור הגורף שנעשה בגביית גרסאותיהם.

זאת ועוד, גרסת הנאשמים לגופה, חייבה קבלת גרסאות מלבד אלו שנגבו מהנאשמים והמתלונן. אפנה לדוגמה

לדברים שמסר טלפונית לחוקר אחד בשם חרם חאלד (בהנחה וזה אכן האדם שעמו שוחח החוקר. .). הלה מסר, כי "באירוע ה' הרביץ לכולם ונפל במדרגות" (הדברים נרשמו במזכר ת/42). אבהיר, דבריו לעיל של אותו "עד" (ואזכיר, כי מדובר במי ש"שייך" לחבורת המתלונן) אינם קבילים אך הם מדגישים את ההכרח שהיה בקבלת גרסאות שנגבו כדין מהנוכחים באירוע. למחדל זה יהיה משקל עת אעריך את ראיות הצדדים.

דין ומסקנות

לאחר ששקלתי ובחנתי את כלל ראיות הצדדים, הגעתי למסקנה כי היחיד שיש להרשיעו בדין הינו הנאשם 2; בעוד שלגבי יתר הנאשמים לא הצליחה המאשימה להוכיח את אשמתם מעבר לכל ספק סביר.

הוכח, כי על רקע סברת הנאשם 1 כי המתלונן סייע למעסיקו אלדד בהבאת קבלן לעבודות גבס מירושלים ובכך פגע בו כלכלית, החלו חילופי מילים בין השניים. יחד עם זאת, יש לזכור כי אין מדובר במצב בו הנאשם 1 ניגש אל המתלונן. הוכח שהמתלונן הוא זה שעבר ליד המקום בו עבד אותה עת הנאשם. יובהר, כי אין בכך כל פסול ואין בכוונתי להפוך את היוצרות ב"הפיכת" המתלונן לנאשם. יחד עם זאת, הדבר מצביע, על פני הדברים, כי הנאשם 1 - חרף סברתו אותה עת כי המתלונן פעל כנגדו, לא "חיפש" את האחרון. באותו שלב, החלו השניים להתווכח. הוכח, כי לא היה מדובר בשיח רעים נעים, לשון המעטה, אך גם לא כזה שגלש לפסים פליליים. המשכו של האירוע תואר בצורה ממצה דווקא על ידי המתלונן, שאישר כי בשלב מסוים אמר לו הנאשם 1 "להמשיך בדרכו", קרי להתרחק ממנו - דבר שהמתלונן ראה כפגיעה בכבודו. זה הזמן לציין, כי התרשמתי כי המתלונן, ששימש כמנהל עבודה וכנראה לא בכדי, אינו אחד המוחל על כבודו.

ההמשך תואר על ידי לא אחר מהמתלונן - המתלונן והנאשם 1 נעמדו אחד אל מול השני, צמוד אחד לשני, כאשר ראשיהם/אפיהם נוגעים האחד בשני, כשני טווסים בטרם קרב. שני הצדדים לא טמנו ידם בצלחת בשלב זה. המתלונן טען, מחד, כי הנאשם 1 איים עליו בעזרת מספרי הפח עמם עבד; בעוד הנאשם 1 טען בתוקף כי לא עשה כן וכן הוסיף כי המתלונן היה זה שתקף אותו בכך שאחז בחוזקה במותניו (של הנאשם 1). השניים לא דיברו בלחש האחד אל השני ולמקום נאספו עובדים נוספים - הן הנאשמים 2-3; והן, כך עולה, פועלים שעבדו עם המתלונן. לא מצאתי לנכון להרשיע את הנאשם 1 בעבירת האיומים (בשל הנפת מספרי הפח), שכן שני הניצים באותו שלב לא חפו מכשלים בהתנהגותם ובעיקר משום שלא ברור עד תום, ודאי לא מעבר לכל ספק, מה אמר הנאשם 1, אם בכלל, למתלונן באותו שלב. עדות המתלונן בהקשר זה לא היתה חד משמעית.

עם הגעת יתר הנוכחים, ובכלל זאת הנאשם 2, טען המתלונן - ואני מאמץ את דבריו בהקשר זה - כי הנאשם 2 היכה את המתלונן בפניו. נתתי אמון מלא בתיאורו זה של המתלונן. התרשמתי לחיוב מאופן עדותו בהקשר זה - החל מגרסתו במשטרה וכלה בחקירתו הנגדית בבית המשפט. גרסתו בהקשר לנאשם 2 היתה אחידה וברורה. המתלונן אף טרח והקפיד לדייק בהקשר לאופן בו הוכה - הגם שטען שסברתו היא כי הנאשם 2 היכה בו בעזרת חפץ שהחזיק בידו, היה בו היושר לאשר כי אינו יודע בוודאות באם הנאשם 2 היכה בו בעזרת אותו חפץ, וייתכן והחבלה בעינו היתה ממכת אגרוף או מהחלק החיצוני של אחת מאצבעות ידו של הנאשם 2. נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם 2 שהפנה, בצדק מבחינתו, להודעתו הראשונה של המתלונן (ת/61) במסגרתה לא הזכיר את אותה מכת אגרוף שניתנה על ידי הנאשם 2. ואולם, יש לזכור כי הודעה זו היתה הודעה ראשונית ותמציתית, ובטרם פונה לבית חולים (ור' בהקשר זה את תיאור המתלונן כי

הנאשם 1 היכה בראשו, בעוד שבהמשך תיקן זאת ואישר מיוזמתו כי מדובר היה במצב של "ראש מול ראש". זאת ועוד, דווקא משום שבהודעה ראשונית זו אין כלל התייחסות לחבלה בעינו (נתון שאינו במחלוקת), יש בכך תימוכין למסקנתי שאין לזקוף את התיאור החלקי שבגרסה ראשונית זו לחובת המתלון והמאשימה. בהמשך, לאחר שחזר המתלון מבית החולים ובאותו יום, פירט המתלון את אותה מכה, כאמור לעיל.

בהקשר זה, יש לדחות מכל וכל את הטענה המובלעת שעלתה בחלק מגרסאות הנאשמים, כי המתלון גרם לעצמו את החבלה בעינו או כי מי מאנשי צוותו גרם לו לחבלה זו וזאת בעת שהללו היו בחדר הסמוך לזירת האירוע. מדובר בגרסה כבושה (ור' בהקשר זה את גרסת הנאשם 3 בעת עדותו בבית המשפט) ושעלתה ככל הנראה רק משום הדברים (הלא קבילים לגופם) במזכר שתיעד את דבריו של אחד מהפועלים הירושלמים בשיחת הטלפון עם החוקר.

כאמור, נתתי אמון מלא בגרסת המתלון כי הנאשם 2 הוא זה שהיכה בו, ואולם - לא הוכח שהחבלה שנגרמה למתלון היתה בעזרת חפץ כלשהו. אוסיף, שיש להניח כי אם הנאשם 2 היה מחזיק בחפץ קשיח כלשהו בידו, יש להניח שהמתלון היה נפצע בפצעי חתך בפרצופו ולא "רק" בחבלה קלה (ר' התצלומים ת/52 וכן התייעוד הרפואי המוכיח את חבלתו של המתלון - נתון שלא היה במחלוקת).

אוסיף, כי לא נתתי אמון בגרסת הנאשם 2 - הן בטענתו שכלל לא היכה את המתלון והן בכלל. אפנה בהקשר זה לגרסתו המיתממת (הגם שהיא שולית לזירת המחלוקת) כי עד עצם היום הזה (וליתר דיוק - עד למועד עדותו) לא ידע באם אלדד שילם לאחיו - הנאשם 1, את הסכום שחב להם, לשיטתם.

בנוסף ומעבר לצורך אציין, כי הכאתו של המתלון לא היתה מחויבת המציאות ואינה חוסה תחת כל סיג שהוא. גם אם הנאשם 2 הבחין בנאשם 1 ובמתלון צמודים האחד לשני - מה שחייב "הפרדת כוחות", די היה ב"משיכתו" של הנאשם 1, או ב"הדיפתו" (ללא מכת אגרוף לפנים) של המתלון.

הגם שנתתי אמון בגרסת המתלון בהתייחס לנאשם 2, לא מצאתי כי יש בה די כדי להביא, מעבר לכל ספק סביר להרשעת שאר הנאשמים (ולאפשרות הקיימת בפילוג גרסאות כאשר עדות אחת משמשת כנגד מספר נאשמים ר', לדוגמה, האמור בע"פ 917/81 **כהן נ' מ"י**, פ"ד לו (4) 645, 650; ע"פ 5617/15 **מריסאת נ' מ"י**, 27.7.16). בעוד שעדותו של המתלון כנגד הנאשם 2 היתה נטועה היטב בראיות, ובראש ובראשונה בחבלה בעינו ובזיהוי הוודאי של המתלון את הנאשם 2 כמי שהיכה בו, תיאוריו כנגד יתר הנאשמים היו מבוססים פחות.

לאחר הכאת המתלון בפרצופו, הוא נפל על הארץ. נטען, כי בשלב זה הנאשמים 2 עד 4 היכו ובעטו בו. יחד עם זאת, המתלון אישר מספר רב של פעמים - ודבריו הגיוניים לנוכח המצב בו היה והפגיעה בעינו, כי לא הצליח לראות מי בדיוק היכה בו. המאשימה אמנם הפנתה לאחת מאמירותיו של המתלון בהן טען כי הנאשם 3 היכה בו, אך מדובר באמירה ממנה חזר המתלון עצמו, עוד בעת חקירתו במשטרה, והיא רחוקה מלספק את רמת ההוכחה הנדרשת בפלילים. לכן, לא מן הנמנע כי רק הנאשם 2, או אחרים שנכחו בזירה היכו את המתלון באותו שלב.

לכאורה, היה ניתן לטעון כי עצם נוכחותם של הנאשמים 1-3, גם אם לא הוכח שכל אחד מהם היכה בפועל את המתלונן, מקימה שותפות ואף אם לא ניתן להוכיח את הם קשרו קשר מפורש להכאת המתלונן, הרי שמדובר בשותפות ספונטאנית. אין בידי לקבל טענה זו בנסיבות העניין. אכן, בפסיקה נקבע כי שותפות יכולה להיווצר גם באופן "ספונטני" וללא תכנון מוקדם מראש. יחד עם זאת, עדיין יש להראות כי הלך נפשו של הנאשם תואם את זה של מבצע בצוותא או מסייע. בניגוד למקרים בהם אדם מגיע לזירת אירוע באופן מודע ולא מקרי, ואז פועלת לחובתו החזקה כי ידע אודות מטרת הגעתו, בעניינו שלושת הנאשמים הרלוונטיים עבדו באותה "זירה" והיו מצויים במרחק קצר מהמקום בו עמדו הנאשם 1 והמתלונן. הפניתי לעיל, כי הוויכוח בין השניים גלש לטונים צורמים ולנוכח האופן בו נקט (גם) המתלונן - כאשר קירב את ראשו לראש הנאשם 1, לא מן הנמנע שהנאשם 1 קרא לאחיו. יחד עם זאת, איני סבור שיש לראות בכך כ"חבירה ספונטאנית" למטרת הכאתו של המתלונן. במילים אחרות, גם אם אניח כי מי מהנאשמים 1 עד 3 היכה וחבט במתלונן בעודו שרוע על הארץ, איני סבור כי בנסיבות העניין יש להרשיע את שאר אחיו שנכחו במקום בהתנהגות זו.

אפנה בהקשר לעיל לאמור ב ע"פ 5686/07 **בסטיקאר נ' מ"י**, 17.2.11, שם צוין כי:

"קיומה של 'שותפות ספונטנית' מחייב בדיקה עובדתית קונקרטית, כפי שיובהר. בדיקה זו חיונית כדי לוודא ש"שותפות ספונטנית" לא תתפרש באופן גורף מדי, עד כדי הכנסת האחריות הסולידארית אשר בוטלה על פי סעיף 499(ב) לחוק העונשין דרך הרחבת המושג "מבצע בצוותא" מעבר למידה המותרת ...". ובהמשך: "... כפי שהוסבר לעיל המונח "שותפות ספונטנית" אינו מדויק עד תום. יש להוכיח מודעות לתוכנית וסוג של הסכמה. עניין זה דורש בחינת זמן והתנהגות . . ."

מסקנתי זו מתחזקת לנוכח העובדה שבמקום נכחו אותה עת אנשים נוספים - רובם מה"צד" של המתלונן, אך יש לזכור כי במקום עמדו גם שני עובדים של הנאשם 1. כפי שצינתי לעיל, אלה גם אלה לא נחקרו ומחדל זה רובץ לפתח המאשימה שלא דאגה לפרוס, טרם הגשת כתב האישום, תמונה ראייתית (לכאורית) מלאה וטרחה לחקור רק את העדים שהיו "בקרבתה" אך "הרימה ידיים" בנוגע לאלה שמתגוררים בירושלים, אשר עשו כרצונם ולא התייצבו לחקירה - הסתפקות זו במועט, אינה יכולה להתקבל, והמאשימה היתה צריכה להבין - הן בטרם הגשת כתב האישום ובוודאי בעת ניהול ההליך, כי לדבר תהיה משמעות ראייתית לחובתה (ור' בנדון האמור בע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מ"י**, 18.5.06), קל וחומר במצב בו מרבית העדים הפוטנציאליים משתייכים ל"צד" של המתלונן ולכן אין לנאשמים נגישות ריאלית לעדים אלה.

גם האירוע האחרון, אשר מיוחס לנאשם 4 ובמסגרתו נטען כי הוא הגיע לאחר הכאת המתלונן ואז תפס בצווארו ואיים עליו, לא הוכח מעבר לכל ספק סביר. אציין, כי איני סבור שהמתלונן בדה אירוע זה מליבו. יש להניח כי הנאשם 4 אכן הגיע והיה בקרבת המתלונן (והרי הנאשם 4 עצמו אישר זאת), ואולם ספק בעיני אם ניתן להסתמך על דברי המתלונן (שכאמור לעיל, פה ושם נטה להגזמות) אודות הדברים שאמר לו הנאשם 4 וכן לגבי אחיזה כזו או אחרת שלא השאירה כל סימן. זאת ועוד, גם אירוע זה - על פי המתואר על ידי כלל הנוכחים היה במצב בו סביב המתלונן היו אנשים רבים, רובם עובדיו - שלא נחקרו, ועל משמעות מחדל זה עמדתי לעיל. עוד אפנה לכך כי ה"מעבר" (באם היה בכלל), מהזירה הראשונית בה הוכה על פני הדברים המתלונן על ידי הנאשם 2 לאותו חדר שתואר לעיל על ידי המתלונן, נותר עמום

משהו וגם נתון זה מקשה עליי בקביעת ממצאי עובדה ברמה הנדרשת.

ולאחר הדברים לעיל, אשוב ואבהיר כי חרף זיכויים של הנאשמים 1, 3 ו 4 מהמיוחס להם ומהטעמים שצוינו לעיל, וחרף הערותי בהקשר למתלונן, שני נתונים אלה - אין בהם כדי לפגוע במידת האמון שנתתי בלוז גרסתו בהקשר להכאתו על ידי הנאשם 2. מדובר היה בעדות אמינה ומהימנה, אשר נתמכה הן בממצאים "חיוביים" - חבלות המתלונן, גרסת הנאשם 2 שאישר כי נכח בזירה ובחינת הקשר הדברים; וכן בממצאים "שליליים" - דחיית גרסת הנאשם ו(אי) מהימנותו הכוללת.

עוד אבהיר, כי נתתי דעתי לכלל טענות הצדדים שהובאו בסיכומיהם והתייחסתי אליהם במסגרת הכרעת דיני לעיל.

משום זיכוי הנאשמים 1 ו 3 מהכאת המתלונן ומשום דחיית הטענה כי הנאשם 2 החזיק בחפץ בידו, הרשעת האחרון תהיה "רק" בעבירה של חבלה חמורה, ללא רכיב הנסיבות המחמירות.

סוף דבר,

אני מורה על זיכוי הנאשמים 1, 3 ו 4 מכל האישומים שיוחסו להם.

וכן מורה על הרשעתו של הנאשם 2 בעבירה של חבלה חמורה, לפי ס' 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ו, 27 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים